

Banul pierdut

„Sau care femeie, dacă are zece lei (grecește: drahme) de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem.” Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” (Luca 15,8-10)

Acest capitol este plin de har și de adevăr. S-a considerat că cele trei pilde relatate succesiv în acest capitol sunt o simplă repetare a aceleiași învățături privită în tablouri diferite. Dacă aceasta este adevărat, atunci adevărul prezentat aici este așa de important, încât nu putem niciodată să-l auzim îndeajuns. Adevărul care este învățat aici este că îndurarea își întinde mâna spre cei nenorociți, că harul îi primește pe păcătoși și că toți aceia care se consideră a fi neprihăniți nu sunt obiectul îndurării divine. Cei nedrepti însă, și cei vinovați, și cei ce n-au meritat, aceștia sunt obiectul harului de nepătruns al lui Dumnezeu.

Adevărul acesta este foarte important, căci el încurajează pe cei ce sunt gata să se pocăiască, să vină la Tatăl. El este însă foarte ușor uitat, căci chiar și aceia care au fost salvați prin har cad în duhul fratelui mai mare și vorbesc așa, ca și cum mântuirea ar depinde în cele din urmă de împlinirea Legii.

Dar, prietenii mei dragi, cele trei pilde din acest capitol nu sunt o repetare, toate trei explică același adevăr de bază, și fiecare în parte descoperă o parte deosebită a acestui adevăr! Cele trei pilde sunt cele trei fațete ale piramidei sublime a învățăturii Evangheliei, dar pe fiecare față este o altă inscripție. Nu numai în asemănare, ci și în învățătură, care este acoperită de asemănare, este diversitate, progres, extensie, diferență. Fiecare din aceste pilde aparține celeilalte și, dacă sunt unite, ne prezintă o explicație mult mai completă a învățăturii lor, decât ar putea s-o dea fiecare din ele în parte.

Să privim pe scurt la prima dintre ele, care ne prezintă un păstor care caută o oaie pierdută. La cine se referă această pildă? Cine este Păstorul lui Israel? Cine aduce oaia pierdută înapoi? Nu vedem clar pe minunatul și slăvitul Păstor al oilor, care Își dă viața ca să le salveze? Fără îndoială, vedem în prima pildă lucrarea Domnului nostru Isus Hristos.

Cea de-a doua pildă prezintă lucrarea Duhului Sfânt, care lucrează prin Adunare în oamenii pierduți. Adunarea este femeia care mătură casa, ca să găsească banul pierdut, și în ea lucrează Duhul Sfânt. Lucrarea Duhului Sfânt urmează lucrării lui Hristos. Așa cum vedem aici, că mai întâi Păstorul caută oaia pierdută, iar apoi femeia caută dragma pierdută, tot așa Marele Păstor salvează sufletele, iar Duhul Sfânt le aduce înapoi.

Veți vedea că fiecare pildă devine clară în toate detaliile ei, dacă o interpretăm așa. Păstorul caută oaia care s-a rătăcit din propria-i vină. Pilda despre banul pierdut nu poartă în sine gândul acesta; nici nu este nevoie, căci pilda nu are a face cu iertarea păcatelor, așa cum este cazul în prima pildă. Oaia este într-adevăr neștiutoare, dar nu complet lipsită de simț și moartă, pe când banul este total inconștient și lipsit de putere, și de aceea este mai degrabă un tablou potrivit pentru omul care este mort în păcate și fărădelegi.

Cea de-a treia pildă ne arată pe Tatăl în dragostea lui nemărginit de mare, care îl reprimește pe fiul risipitor, care se reîntoarce la El. Cea de-a treia pildă s-ar putea foarte ușor să fie greșit înțeleasă, dacă nu ar fi prima și a doua pildă. Am auzit deja spunându-se, că fiul risipitor este primit de îndată ce se reîntoarce și că aici nu este amintit nici un mântuitor, care să-l caute și să-l salveze.

De ce oare să învețe Isus toate adevărurile printr-o singură pildă? Nu vorbește prima de faptul că păstorul caută oaia pierdută? De ce să se repete ceea ce a fost spus deja? S-a mai spus că fiul risipitor s-a reîntors din propria-i voință. Nu se face nici o aluzie la lucrarea unei puteri supreme, care să fi lucrat la inima lui. Pare a fi așa, ca și cum ar fi spus, fără să fie solicitat, „mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu”. În realitate este așa: lucrarea Duhului Sfânt a fost clar descrisă în a doua pildă și de aceea nu a fost necesar să fie reluată.

Dacă se pun laolaltă cele trei tablouri, ele descriu cercul complet al mântuirii; dar fiecare în parte arată lucrarea uneia din Persoanele divine ale Trinității.

Păstorul caută cu multă durere și jertfire de sine oaia pierdută, care fără grijă merge la pierzare; femeia caută cu multă sânguință banul mort, care a fost pierdut; Tatăl îl reprimește pe fiul risipitor, care s-a reîntors. Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă. Cele trei tablouri ale vieții sunt unul; dar fiecare se deosebește de celălalt și este plin de învățătură în el însuși.

Să ne ajute Dumnezeu să înțelegem prin această pildă, care prezintă lucrarea Duhului Sfânt în Adunare și prin Adunare, ținta Duhului!

Creștinătatea este deseori prezentată printr-o femeie – fie ca mireasa curată a lui Hristos, fie ca o curvă desfrânată a Babilonului.

În sens bun, femeia mătură casa, în sens rău, femeia ia aluatul și-l amestecă cu făină, până ce totul s-a dospit. Gândul acestei pilde este o femeie care își supraveghează casa. Bărbatul ei nu este prezent, iar ea este răspunzătoare de comoară. Aceasta este tocmai poziția Adunării, din momentul în care Domnul Isus S-a reîntors la Tatăl.

Pentru a înțelege corect fiecare parte a textului, vrem să luăm seama la trei stări ale omului: ca pierdut, căutat și găsit.

Pierdut

Să observăm mai întâi că această comoară a fost pierdută în praf. Femeia și-a pierdut moneda și ca s-o găsească, a măturat. Aceasta arată că moneda căzuse pe pământ într-un loc cu mult praf și că ea putea sta ascunsă în praf și mizerie.

Fiecare urmaș al lui Adam este o drahmă pierdută, căzută și dezonorată, iar unii sunt îngropați în praf și mizerie...

Dacă lăsăm mai multe monede să cadă, ele vor cădea în mai multe locuri. Una poate cădea în mocirlă și se ascunde acolo; alta cade pe un covor sau pe o pardoseală șlefuită și se pierde acolo. Când însă ai pierdut o monedă, ea este pierdută, oriunde ar fi căzut ea. Așa sunt toți oamenii pierduți, însă nu toți sunt la fel în ceea ce privește vizibilitatea întinăciunii. Unul, din cauza mediului în care și-a petrecut copilăria și a influenței în educația lui nu s-a dat viciilor grosolane, murdare; nu a fost niciodată un batjocoritor. Cu toate acestea însă, el poate fi un pierdut. Un altul dimpotrivă, a căzut în păcate grosolane. Acesta este pierdut, dar și păcătosul cumsecade este pierdut.

Pot fi aici unii oameni care sunt pierduți în sensul cel mai profund al cuvântului. Doresc înaintea lui Dumnezeu ca acești oameni să aibă speranță și să învețe din această pildă că Adunarea lui Dumnezeu și Duhul Sfânt îi caută. Poate că aparțin deja celor care au fost găsiți. Pe de altă parte, sunt aici mulți care nu sunt așa de adânc căzuți. Acestora doresc să le amintesc cu toată dragostea că, cu toate acestea, ei sunt pierduți și este nevoie să-i caute Duhul Sfânt, ca și cum ei ar fi cei mai împovărați dintre păcătoși. Pentru salvarea celor ce sunt morali este nevoie tot de atât mult har cât este necesar pentru salvarea celor ce sunt imorali.

Dacă ești pierdut, dragul meu cititor, nu-ți folosește la nimic faptul că tu te găsești în mijlocul unei societăți înalte și cu principii morale sănătoase! Dacă îți lipsește numai un lucru și acest lucru este cu urmări nefaste, atunci consolarea ta cu privire la faptul că îți lipsește numai un lucru are valoare redusă. Dacă o fisură într-un vapor duce la scufundarea vaporului, nu este nici o mângâiere pentru echipaj faptul că vaporul lor a avut numai un loc fisurat. O boală poate conduce la moartea unui om, chiar dacă restul corpului său este sănătos, însă este o consolare destul de dureroasă pentru el să știe că ar fi putut trăi mai mult dacă și acest organ ar fi fost sănătos.

Chiar dacă tu, dragă cititorule, n-ai avea nici un alt păcat în afară de acela al unei inimi rele și necredincioase, iar viața ta exterioară ar fi corectă și plină de iubire, din tot ceea ce este bun în tine vei avea puțină mângâiere, dacă acest păcat fatal este în tine! Tu ești pierdut și harul trebuie să te găsească.

În această pildă, cel care era pierdut era pe deplin neștiutor de starea sa de pierzare. Drahma nu era o creatură vie și de aceea nu era conștientă de faptul că era pierdută și era căutată. Ei îi era totuna dacă se găsea pe pardoseală, sau în praf, sau în poșeta posesoarei. Nu știa nimic, și nici nu putea ști, de starea ei de pierzare.

Tot așa este și cu păcătosul, care este mort din punct de vedere spiritual. El este inconștient de starea lui, iar noi nu putem să-l facem conștient de pericolul și grozăvia stării lui. Dacă el simte că este pierdut, aceasta este dovada că harul lucrează în el. Dacă păcătosul știe că este pierdut, atunci el nu mai este mulțumit cu starea lui și începe să strige după har. Aceasta este dovada că lucrarea căutării a început deja. Păcătosul nemântuit va mărturisi probabil că este pierdut, deoarece i s-a spus că așa învață Scriptura. El va recunoaște probabil din respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu că este adevărat ceea ce i s-a spus, însă el nu-și imaginează ce înseamnă de fapt aceasta, căci altfel ori ar respinge cu toată încăpățânarea, ori s-ar ruga cu toată stăruința să fie adus la Acela care îl caută.

Dragul meu cititor, aceasta este ceea ce lucrează Duhul lui Dumnezeu în toate vorbirile noastre și în toate celelalte lucrări pentru salvarea sufletelor, căci noi avem de-a face cu suflete insensibile! Omul, care pune scara de salvare la fereastra casei care arde, îi poate salva ușor pe toți aceia care sunt conștienți de pericol și vin la fereastră și-l ajută sau cel puțin nu-l împiedică în lucrarea de salvare. Dar dacă cineva este dement și se joacă cu focul și nu observă pericolul, ci se bucură de foc, atunci salvarea este grea.

Tot așa este și cu păcătoșii. Ei nu știu, cu toate că spun că știu, că păcatul este iadul, că a fi departe de Dumnezeu înseamnă să fii condamnat, că a trăi în păcat înseamnă să fii mort.

Banul era pierdut, dar nu era uitat. Femeia a știut că inițial ea a avut zece drahme. Le-a numărat atent, căci erau toată rezerva ei. Ea a găsit numai nouă, dar știa foarte bine că mai trebuia să fie una.

Aceasta este nădejdea noastră pentru cei ce sunt ai Domnului și sunt pierduți: ei sunt pierduți, dar nu sunt uitați. Inima Mântuitorului se gândește la ei.

Suflete, am încrederea că ești unul pe care Domnul Isus îl numește ca fiind al Său! Dacă este așa, atunci El îți amintește de suferințele care le-a purtat atunci când te-a salvat la cruce. El îți amintește de dragostea Tatălui pentru tine, atunci când Tatăl te-a dat în mâinile Fiului Său preaiubit. Tu nu ești uitat de Duhul Sfânt, care te caută pentru Mântuitorul. Aceasta este speranța evangheliștilor: există un popor de care Domnul Își amintește și pe care El nu-l va uita, chiar dacă el Îl uită.

Străin, îndepărtat, neștiutor, împietrit, fără grijă, mort - și cu toate acestea inima lui Dumnezeu din cer bate plină de dragoste pentru tine, iar gândurile Duhului, care lucrează pe pământ, sunt îndreptate spre tine. Toți cei care au fost numărați înainte de întemeierea lumii sunt în amintirea lui Dumnezeu. Cu toate că sunt pierduți, se gândește la ei.

Într-un anumit sens, aceasta este adevărat pentru toți păcătoșii. Voi sunteți pierduți, dar faptul că se gândește la voi este clar, căci eu sunt trimis să vă vestesc astăzi Evanghelia. Dumnezeu are gânduri de dragoste pentru voi și vă cere să veniți la El, ca să fiți mântuiți.

Mai departe: drahma era pierdută, dar ea a fost revendicată. Când femeia a pierdut drahma, ea nu a pierdut și dreptul asupra ei. Moneda nu a devenit proprietatea altuia prin faptul că a alunecat femeii printre degete și a căzut pe pământ. Pe acela, pentru care Domnul Isus a murit, El l-a și salvat și de aceea el nu aparține lui satan, chiar dacă este mort în păcate. Poate a ajuns sub stăpânirea diavolului, dar monstrul acesta va fi alungat de pe tron. Hristos cu sângele Său l-a răscumpărat pe cel păcătos; El vrea să-l posede. El va alunga pe jefuitor și Își va lua proprietatea. Isus va primi ceea ce este al Lui și nimeni nu-l va mai răpi ceea ce este al Lui. El Își va apăra drepturile înaintea tuturor.

Să observăm că moneda nu numai că a fost pierdută și revendicată, ci ea a fost și prețuită. În cele trei pilde, valoarea crește permanent. Aceasta nu se vede imediat, căci s-ar putea crede că o oaie are valoare mai mare decât o monedă; luați seama însă că păstorul a pierdut numai o oaie dintr-o sută, femeia însă o monedă din zece, iar tatăl un fiu din doi.

Nu este valoarea lucrului în sine, care este aici luat în considerare, căci sufletul omului are valoare mică în comparație cu Dumnezeu nemărginit, dar din cauza dragostei Lui are o mare valoare pentru El. Drahma era a zecea parte din ceea ce posedea femeia și era foarte valoroasă în aprecierea ei. Un suflet pierdut este de o deosebită valoare pentru Dumnezeu iubirii – nu din cauza valorii lui proprii, ci din cauză că Dumnezeu îl prețuiește.

Duhul Sfânt prețuiește sufletele, și același lucru îl face și Adunarea. Adunarea spune câteodată: „Avem puține suflete care se pocăiesc, căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși”. Ea numără pușinele convertiri care au loc, dar un singur suflet care se întoarce la Domnul este foarte prețios

pentru ea, căci în acest timp sunt puțini aceia care sunt ai lui Hristos, pecetluiți cu chipul marelui Împărat și „fabricați” din argintul prețios al harului lui Dumnezeu.

O, prieten darg, te consideri având valoare mică, căci ai păcătuit, dar Adunarea nu consideră așa, și nici Duhul Sfânt nu te desconsideră. El și poporul Său, ambii îți atribuie o valoare deosebită.

Drahma a fost pierdută, dar n-a fost pierdută fără speranță de a fi găsită. Femeia avea speranță s-o regăsească și de aceea nu a deznădăjduit, ci a trecut imediat la lucru.

Este îngrozitor să te gândești la sufletele pierdute, care nu mai au nici o speranță. Milioane de oameni din generația noastră sunt în această situație. Asupra lor a venit moartea, iar noi suntem lipsiți de putere pentru a-i salva. Bucuria noastră este, că avem astăzi de-a face cu suflete pierdute care nu sunt pierdute fără speranță de a fi găsite. Ele sunt moarte în păcat, dar există o forță dătătoare de viață care poate să le aducă la viață.

O, marinar pe marea vieții, pescar de oameni pe această mare în furtună, acești ticăloși, pe care îi întâlnești, pot fi atinși de lucrarea Duhului Sfânt! Ei pot fi mântuiți. Misiunea ta nu este lipsită de speranță.

Mă bucur de omul care nu-L are pe Dumnezeu, că el nu este încă acolo unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Felicit Adunarea, că drahma ei nu a căzut acolo unde ea nu poate s-o găsească. Mă bucur că cei căzuți din jurul nostru nu sunt fără speranță. Cu toate că ei locuiesc în grotlele cele mai vicioase și probabil sunt hoți și curvari, totuși ei nu sunt în afara zonei de influență a Adunării.

Sus, Adunare a lui Dumnezeu, cât timp mai este încă har! Folosește-te de ora speranței!

Mai este un punct deosebit de important. Moneda s-a pierdut, dar s-a pierdut în casă. Dacă femeia ar fi pierdut-o pe stradă, probabil că nici nu s-ar fi dus s-o caute, căci între timp ar fi putut fi găsită de o altă persoană. Dacă i-ar fi căzut într-un râu sau în mare, ar fi putut spune că este pierdută pentru totdeauna. Era clar, că ea era sigură, că o pierduse în casă.

Nu este o mângâiere să știi că toți cei ce sunt pierduți sunt încă în casă? Ei sunt încă sub influența harului și în zona de lucru a Adunării, unde lucrează Duhul Sfânt. Cât de mulțumitori ar trebui să fiți voi, că nu sunteți pierduți ca păgânii, pierduți în necredința romană sau mahomedană, ci acolo unde vi se vestește Evanghelia în mod simplu și cu credincioșie, unde cu toată dragostea vi se spune: cine crede în Isus Hristos nu va fi condamnat! Aceasta este starea unui suflet pierdut, prezentat în tabloul drahmei pierdute.

Căutat

Cine a căutat drahma? Ea a fost căutată de proprietărea ei. Ia seama: femeia, care a pierdut drahma, a aprins o lumină, a măturat casa și a căutat cu stăruință până ce a găsit moneda.

Am spus deja că femeia reprezintă Duhul Sfânt sau mai bine zis Adunarea, în care lucrează Duhul Sfânt. Niciodată nu va fi găsit un suflet, dacă el nu este căutat de Duhul Sfânt. El este marele găsit de suflete. Omul rămâne în întuneric până când vine Duhul Sfânt cu puterea lui de luminare. El este posesorul. Proprietatea Sa este omul pierdut, și El poate să-l caute cu succes.

Dumnezeu, căruia Îi aparțin oamenii, trebuie să-i caute. Însă El face aceasta prin Adunare; este misiunea ei. Din această cauză, Adunarea trebuie personal să-i caute pe oameni. Ea nu poate încredința lucrarea ei altuia. Femeia n-a plătit nici o slujitoare ca să măture casa, ci a făcut-o ea însăși. Ochii ei erau mai buni decât ochii unei angajate, care de fapt ar fi căutat moneda alteia și i-ar fi fost totuna dacă o găsea sau nu. Femeia însă căuta propria-i monedă și în mod sigur putea s-o găsească, dacă era de găsit.

Dacă Adunarea lui Dumnezeu simte că este misiunea ei să-i caute pe păcătoși și că nu trebuie să lase aceasta pe seama vestitorului Evangheliei, a misionarilor din oraș sau a colportorilor, atunci cred că oamenii pierduți vor fi găsiți și vor fi mântuiți. Dacă Adunarea recunoaște că acești oameni pierduți îi aparțin, atunci ea îi va găsi.

Să observăm că femeia a făcut din această căutare misiunea ei primordială. Nu știu ce mai avea de făcut, dar știu că a lăsat totul deoparte, ca să găsească moneda. Probabil, trebuia să macine boabele

pentru masa de prânz; sau poate făcuse deja aceasta. Oricum, dacă n-o făcuse, a lăsat aceasta pentru altă dată. Trebuia poate să cârpească o haină sau să aducă apă, să facă focul sau să vorbească cu prietenele sau cu vecinele. Femeia a lăsat totul la o parte. Ea pierduse dragma și trebuia s-o găsească.

Așa este și în privința Adunării Domnului. Misiunea ei de bază ar trebui să fie căutarea oamenilor pierduți: să-i aducă acolo unde Îl pot găsi pe Domnul Isus. Dorința mare a Adunării ar trebui să fie ca ei să fie mântuiți prin marea lucrare de salvare. Ea are desigur și alte lucruri de făcut. Ea trebuie să se gândească la zidirea ei sufletească, să-și îndrepte atenția spre școala duminicală, spre studiul biblic, dar mai întâi este aceasta.

Femeia a spus: „Moneda este pierdută, iar eu trebuie s-o găsec!” Pierderea drahmei era o chestiune serioasă. Dacă s-ar fi așezat să repare mai întâi îmbrăcămintea ruptă, mâinilor ei le-ar fi lipsit repeziciunea. Dacă ar fi venit o prietenă să vorbească cu ea, și-ar fi zis în inima ei: „Mi-aș dori să plece, trebuie să-mi caut dragma!”

Îmi doresc numai un lucru, ca Adunarea lui Dumnezeu să aibă o asemenea dragoste pentru păcătoșii pierduți, ca ea să considere ca fiind ne semnificativ tot ceea ce o reține de la această slujbă.

Noi avem de-a face câteodată puțin cu politica, puțin cu finanțele, căci suntem încă în lume. Mă bucur însă când văd că în toate adunările aceste lucruri trec în planul secund, atunci când este vorba de lucrarea de salvare a sufletelor. Ne interesăm de tot ceea ce este bun pentru concetățenii noștri, căci suntem atât oameni, cât și creștini. Lucrarea noastră cea mai importantă însă este să câștigăm oameni pentru Hristos, să căutăm pe toți aceia care poartă chipul Celui ceresc, chiar dacă ei sunt pierduți și căzuți. Aceasta este misiunea căreia ar trebui să ne consacram; este misiunea de bază a celor credincioși.

Acesta este motivul pentru care Adunarea există în lumea aceasta, și dacă ea nu ia seama la aceasta, atunci greșește în ceea ce privește țelul ei cel mai înalt!

Observați următoarele: după ce femeia și-a pus pe inimă să caute dragma, a folosit și mijloacele corespunzătoare pentru a-și atinge scopul. Mai întâi a aprins o lumină.

Tot așa procedează și Duhul Sfânt într-o Adunare. În locuințele din Orient trebuia aprinsă o lumină, dacă se dorea să se caute o monedă pierdută. Aceasta trebuia să se facă în orice moment al zilei, căci pe vremea aceea când Domnul a fost pe pământ nu erau ferestre din sticlă, iar ferestrele constau din deschizături înguste făcute în pereții clădirii, așa că încăperile erau foarte întunecoase. Și în zilele de astăzi, în Orient, casele sunt foarte întunecoase, și dacă un lucru oarecare cade pe pardoseală, el trebuie căutat cu ajutorul unei lumini – chiar și ziua la amiază.

Adunarea se află astăzi pe pământ într-un amestec tulburat de lumină naturală și artificială al neștiinței spirituale și în întuneric moral, iar pentru a găsi un suflet pierdut, este nevoie de lumină. Duhul Sfânt folosește lumina Evangheliei; el convinge oamenii de păcat, de neprihănire și de judecata care va veni. Așa cum femeia a aprins o lumină, tot așa Duhul Sfânt luminează un suflet ales, pe care vrea să-l facă o lumină în lume. El cheamă la Sine pe cine vrea El și îl face o lumină care să lumineze alți pierduți. Un astfel de om face mai mult decât este omenește, căci râvna și jertfirea de sine îl vor mistui.

Dar femeia n-a fost mulțumită cu lumina ei; ea a luat mătura și a măturat casa. Dacă n-a reușit să-și găsească banul, atunci ea a luat mătura ca să îndepărteze praful care s-a depus.

O, cum se curățește Adunarea creștină și lucrarea ei atunci când este mișcată de Duhul Sfânt! „Probabil“, zice ea, „unii dintre noi nu trăiesc corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu și prin aceasta oamenii se împietresc în păcat; acest făcător de rele trebuie dat afară. Credința noastră este deseori slabă, iar aceasta ar putea fi un obstacol pentru convertirea oamenilor. Credința trebuie întărită. Probabil, mărturia pentru adevăr pe care o depunem noi și felul în care o facem nu sunt potrivite pentru a trezi interesul și trebuie să le îmbunătățim. Trebuie să folosim cele mai bune metode posibile: trebuie să măturăm realmente toată casa.“

Mă bucur când pot constata în mărturisirile de păcate, în orele de rugăciune sau cu ocazia unei prelegeri serioase, că are loc o măturare serioasă a casei, și când văd că fiecare credincios se străduiește cu toată seriozitatea să consolideze părtășia sa cu Dumnezeu printr-o reînviore a evlaviei personale. Acestea sunt mijloacele prin care o adunare devine aptă să caute pe cei pierduți.

În afară de aceasta trebuie căutată, măturată toată vecinătatea – căci acesta este cercul în care se mișcă adunarea. O adunare, care ia în serios căutarea oamenilor pierduți, se va strădui să străpungă întunericul sărăciei și să trezească casele în care este nelegiuirea.

Observă cu toată atenția că această căutare după moneda pierdută s-a făcut cu unelte potrivite – mătura și lumina – și cu zel mare. Femeia a măturat casa. Nu se poate mătura o casă fără a stârni incomodități și încurcături temporare. Auzim câteodată oameni care îi acuză pe anumiți creștini că fac prea multă gălăgie cu privire la credința lor. Această acuzare dovedește că s-a făcut ceva și probabil chiar cu succes. Toți cei care n-au interes pentru moneda pierdută vor fi deranjați de praf; li se pune în gât și trebuie să tușească.

Nu te neliniștii din cauza aceasta, tu, femeie bună! Mătură în continuare și lasă-i să murmure!

Un altul va spune: „Nu-mi place agitația religioasă, eu sunt pentru o lucrare făcută în liniște și fără grijă.“ Îmi pot imagina că o vecină bună a venit în vizită și plină de nemulțumire a strigat: „Aici nu este nici măcar un scaun pe care să te poți așeza! Ești așa de preocupată cu căutarea drahmei pierdute, că nici măcar nu-mi răspunzi. Arzi inutil lumina și ești într-o stare febrilă.“

„Da“, a spus probabil femeia, „trebuie să-mi găsec drahma; și pentru a o căuta pot suporta puțin praf. Și asta trebuie s-o faci și tu, dacă vrei să stai aici cât timp o caut.“

O adunare serioasă va întâmpina în mod sigur o oarecare iritare, dacă ea va căuta suflete, căci oameni precauți, egoiști, care sunt totdeauna gata să condamne, vor ști s-o mustre. Frații mei, nu vă îngrijorați din cauza aceasta, măturați mai departe și lăsați-i să vorbească! Nu te întrista, dacă faci praf, căci o faci ca să găsești drahma! Dacă sunt mântuiți oameni, privește ca praf înjosirile și iregularitățile! Dacă sunt aduși oameni la Domnul Isus, nu te îngrijora de ceea ce spun oamenii pedanți! Mătură, mătură mai departe, chiar dacă oamenii vor spune: „Acești oameni care au produs neliniște în toată lumea sunt acum aici“!

Constatăm că drahma a fost căutată cu toată seriozitatea. O perioadă lungă de timp nu s-a gândit la nimic altceva, decât la drahma pierdută. Acolo era o lumină. Femeia nu a citit și nici nu a cârpit îmbrăcăminte, nu, ci a folosit lumina numai pentru căutarea drahmei pierdute. Toată lumina s-a folosit pentru a căuta. Acolo era o mătură. Cu mătura se puteau face și alte lucrări, însă acum s-a folosit numai pentru a găsi drahma. Acolo erau doi ochi clari în capul femeii, însă ei nu priveau nimic altceva, decât numai după drahma pierdută. Ea nu se interesa de nimic altceva, care se găsea în casă; se gândea numai la drahmă și trebuia s-o găsească.

Deci ea se folosea de totul, pentru a găsi drahma pierdută – mătură, lumină, ochi, duh și trup. Tot așa este și atunci când Duhul Sfânt lucrează într-o adunare. Evanghelistul dă lumina sa, însă el o folosește pentru a-i găsi pe păcătoși și pentru a-i ajuta să-și cunoască starea de pierzare. Fie că este vorba de mătura Legii sau de lumina Evangheliei, totul se folosește pentru păcătoșii pierduți. Toată înțelepciunea Duhului Sfânt este orientată spre a-l găsi pe păcătos; toate aptitudinile, mijloacele și forțele Adunării vii sunt folosite pentru a-l mântui pe păcătos.

Este un tablou frumos; o, de l-aș vedea zilnic! Cu câtă seriozitate sunt căutați oamenii pierduți, atunci când Duhul lui Dumnezeu lucrează în Adunarea Sa!

Și încă un gând: femeia a căutat după drahmă „cu stăruință, până a găsit-o“. Fie ca noi, cei ce aparținem de Adunarea lui Dumnezeu, să căutăm oamenii rătăciți până când îi vom găsi! Noi spunem că suntem descurajați. Ne plângem că oamenii nu au nici o atracție pentru Evanghelie. A fost oare drahma pierdută de vreun ajutor? Femeia a căutat – și ea a căutat fiind singură!

Duhul Sfânt caută prin tine, fratele meu, mântuirea păcătoșilor, și El nu așteaptă ca păcătoșii să-L ajute, căci cel păcătos trebuie căutat! Ai fost respins de cineva, căruia i-ai dorit binele spiritual? Mai du-te o dată! A râs de invitația ta? Invită din nou! Ai fost luat în râs pentru atenționarea serioasă pe care ai făcut-o? Atenționează din nou! O primire neprietenoasă este deseori semnul previzibil că omul recunoaște puterea adevărului, chiar dacă nu are dorința să i se supună.

Perseverează, frate, până vei găsi omul pe care îl cauți! Te-ai ostenit așa de mult în clasa școlii duminicale – folosește-ți lumina în continuare și luminează duhul copiilor! Mătură casa până când găsești ceea ce cauți! Nu lăsa copilul, până ce nu l-ai adus la Isus! Tu, cel care fecventezi cursul biblic și dorești să aduci un tânăr sau o tânără la Isus, nu înceta să te rogi și nu înceta să atenționezi, până când inima acestuia sau acesteia nu aparține Domnului Isus!

Cine vestește Evanghelia pe stradă sau împarte pliante de la o casă la alta – vă implor pe toți, căci toți puteți face ceva, nu încetați să mergeți după cei păcătoși, până când ei nu sunt siguri în brațele lui Isus! Ei trebuie să fie mântuiți!

Găsit

Găsit! Acesta a fost scopul căutării, și nimic mai puțin. Femeia nu a încetat cu căutarea, înainte de a fi găsit drahma.

Tot așa este și căutarea Duhului Sfânt. El nu vrea să așeze pe păcătos într-o stare lipsită de speranță, ci vrea să-l mântuiască cu adevărat. Marea misiune a Adunării nu constă în a-i face pe oameni să devină ascultători sau mărturisitori că sunt drept credincioși, ci în a recunoaște că ei sunt realmente schimbați, înnoiți, născuți din nou.

Femeia și-a găsit drahma. Ea nu a ieșit din întâmplare la iveală și nu a fost nici o vecină care a găsit-o. Duhul lui Dumnezeu Însuși îi găsește pe păcătoși și de regulă Adunarea lui Dumnezeu este unealta folosită pentru găsirea lor.

Să luăm seama ce a făcut femeia, atunci când a găsit drahma. Ea s-a bucurat. Chiar dacă osteneala ei în timpul căutării a fost mare, bucuria că a găsit-o a fost și mai mare!

Ce bucurie este pentru Adunarea lui Dumnezeu, atunci când se pocăiesc păcătoșii! Noi avem parte în zilele noastre de cea mai mare sărbătoare, de bucurie, atunci când auzim că oamenii s-au întors de pe drumul lor ce duce la pierzare. Ne bucurăm când auzim că oamenii sunt eliberați de sclavia păcatului și vin la minunata libertate a copiilor lui Dumnezeu. Întreaga Adunare se bucură.

Femeia a chemat pe prietenele și pe vecinele ei, ca să ia parte la bucuria ei. Mă tem că noi nu acordăm destulă atenție prietenilor și vecinilor noștri sau uităm să-i invităm să participe la bucuria noastră.

Cine sunt vecinii? Cred că aceștia sunt îngerii – nu numai îngerii din cer, ci și aceia care slujesc aici pe pământ. Ia seama: când păstorul a adus oaia acasă, se spune: „Tot așa va fi bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește.“ Aici însă nu este numit cerul, căci se spune: „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.“ Adunarea este pe pământ, iar Duhul Sfânt lucrează pe acest pământ. Când un suflet este mântuit, se bucură îngerii, cei care îi păzesc și îi ocrotesc pe cei credincioși, împreună cu noi, așa ca și vecinele.

Nu știți că îngerii sunt prezenți în adunările noastre? Din acest motiv spune apostolul ca femeile să-și acopere capul în adunare: „din pricina îngerilor“, căci ei iubesc ordinea și disciplina. Îngerii sunt acolo unde sunt cei sfinți, ei văd ordinea noastră și iau parte la bucuria noastră. Când vedem că oamenii se întorc la Dumnezeu, se bucură și ei și laudă împreună cu noi pe Dumnezeu. Nu cred însă că bucuria va înceta aici pe pământ, căci îngerii coborând la oameni și urcând la cer vor duce mesajul la oștirile din cer, iar în cer e bucurie pentru un păcătos care se pocăiește.

Bucuria este o bucurie prezentă. Este o bucurie în casă, în Adunare; este bucuria vecinelor din jur. Toate celelalte bucurii par să pălească înaintea acestei bucurii. Așa cum femeia a renunțat la celelalte ocupații, pentru a căuta drahma, tot așa oricare altă bucurie este minimalizată, atunci când este găsit lucrul prețios. Adunarea lui Dumnezeu are parte de mii de bucurii: bucurie pentru sfinții care se duc în cer, bucurie pentru sfinții care se maturizează pentru slavă, bucurie pentru aceia care luptă împotriva păcatului și-l biruiesc, pentru cei ce cresc în har și primesc făgăduința. Însă bucuria principală în Adunare, care întrece pe toate celelalte bucurii, este aceea cu privire la oamenii pierduți, care după multă măturare și căutare sunt găsiți și sunt mântuiți.

Învățătura practică pentru cei nemântuiți este următoarea: dragă prietene, vezi ce valoare ți se acordă? Gândești că nimeni nu se interesează de tine. Cerul și pământul se interesează de tine. Tu zici: „Nu sunt nimic, numai o lepădătură, fără valoare.“ Nu, pentru Duhul Sfânt tu nu ești fără valoare, și nici pentru Adunare nu ești fără valoare, ci ei te doresc și te caută.

Cât de falsă este părerea ta, că tu nu ești binevenit, dacă vii la Isus! Adunarea te caută, Duhul lui Dumnezeu te caută; tu ești mai mult decât binevenit. Cât de mult se bucură Domnul Isus și Duhul Sfânt și cu câtă bucurie te primește Adunarea!

Te plângi, că n-ai făcut nimic ca să fii pregătit pentru har. Nu vorbii așa! Ce a făcut dragma pierdută? Ce putea face ea? Ea era pierdută și lipsită de ajutor. Cine a căutat-o a făcut totul pentru ea; și cine te caută pe tine, va face totul pentru tine. O, dragă om pierdut, dacă Domnul Isus îți poruncește să vii, atunci vino! Dacă Duhul te trage, atunci lasă-te mântuit! Dacă Dumnezeu spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“, atunci primește făgăduința aceasta! Crede în Domnul Isus!

Dumnezeu să te binecuvinteze și să te mântuiască din pricina lui Isus!